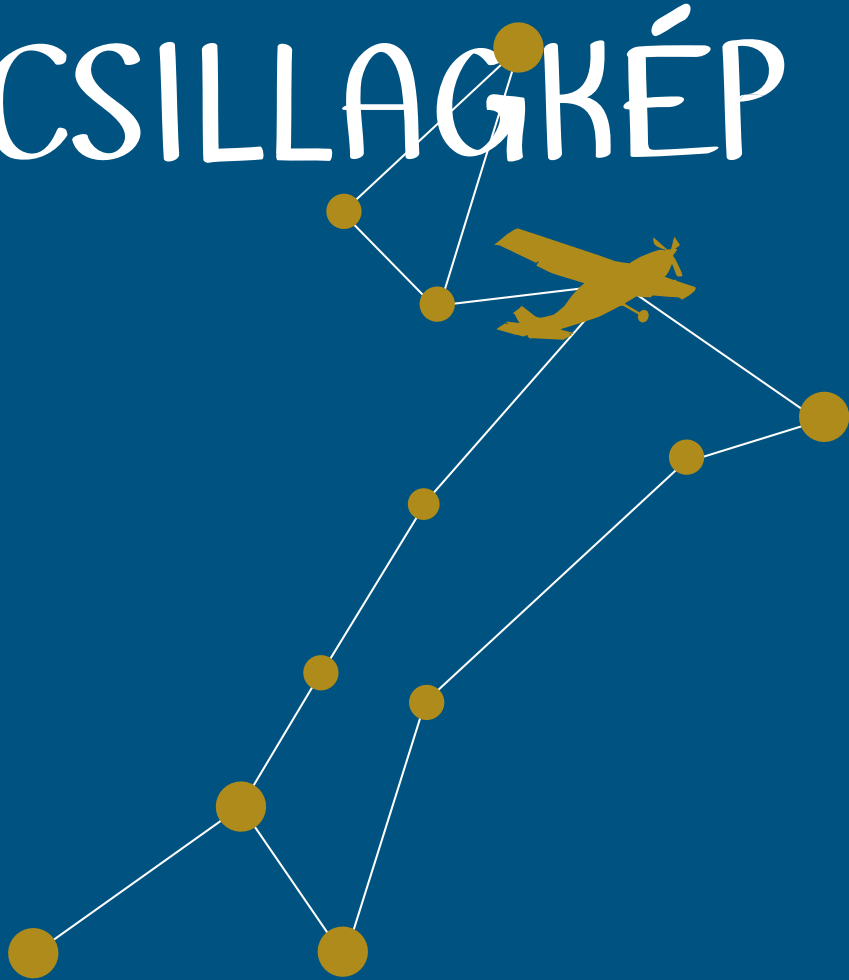

KUTYA CSILLAGKÉP

PETER HELLER

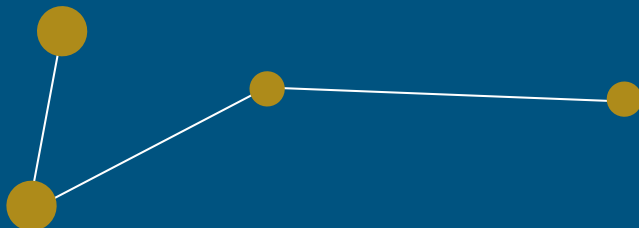

Hig valamilyen okból túlélte az influenzajárványt, amely mindenkit elpusztított a környezetében. Meghalt a felesége, a barátai; egy elhagyatott repülőtér egyik hangárjában él kutyájával, Jasperrel és egy harcias, fegyvermániás, embergyűlölő férfival, Bangley-vel.

Hig az 1956-os Cessnájával mindig csak a reptér széléig merészkedik, néha pedig eljár a hegyekbe horgászni, hogy úgy tegyen, mintha semmi sem változott volna.

Ám amikor egy véletlen adást fog a gépének a rádióján, a hang reményt ébreszt benne, hogy létezik egy jobb élet a repülőtéren túl. Olyan élet, mint amilyen a régi volt. Mindent kockáztatva túlrepül azon a ponton, ahonnan még biztonságban vissza tudna térni a reptérre, és követi a recsegő rádióhangot. Amit talál, sokkal jobb és sokkal rosszabb, mint amit valaha remélni mert.

A San Francisco Chronicle és az Atlantic Monthly is az év legjobb könyvének nevezte.

Mont Blanc
válogatás

TORY READ

PETER HELLER író, a The University of Iowa Writers' Workshop egykori tanítványa. Díjnyertes kalandtörténet-író, és régóta a közszolgálati rádió munkatársa. Heller az Outside Magazine, a Men's Journal és a National Geographic Adventure külső szerkesztője, illetve rendszeresen jelennek meg írásai a Bloomberg Businessweekben. Számos természetvédelmi és természetjárás témájú dokumentumkönyvet írt. Colorado államban, Denverben él.

Heller első regénye, a *Kutya csillagkép* első megjelenése óta számos országban, például Ausztráliában, Franciaországban, Nagy-Britanniában és Németországban sikerkönyv lett.

Tudjon meg többet a szerzőről és a regényről:

www.peterheller.net

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Heller könyve meglepő és ellenállhatatlan keveréke a feszültségnek, a romantikának, a társadalomkritikának és a humornak.”

Booklist

„Olyan tényt bizonyít, amit mindennapi életünkből ismerünk: Még ha úgy is tűnik, hogy minden ember csak saját önző érdekét érvényesíti, mindig vannak néhányan, akik ennek ellenkezőjéről tesznek tanúbizonyságot... a lehető legmelegpőbb módokon.”

Oprah

„Hihetetlen ez a regény; kiemelkedő teljesítmény egy első könyves szerzőtől, akinek sikerül a jól megírt prózát igazán emlékezetes, ragyogó karakterekkel ötvöznie.”

The New York Journal of Books

„A Kutya csillagkép talán a világ legköltőibb túlélési kalauza.”

Publishers Weekly

„Elgondolkodtató, eseménydús. Letisztult stílus. Talán mint Hemingway. Nincsenek felesleges szövegek. Ügyesen elkerüli a sok posztapokaliptikus klisé. Vajon az emberi természet csak azt fogja jelenteni, hogy akinek nagyobb tűzereje van, egyszerűen megöli a többieket és tovább élhet? Van remény, hogy nem így lesz.”

Goodreads

KUTYA
CSILLAGKÉP

— részlet —

I

Állandó készenlétben tartom a Bestiát; mindig van 100-as, alacsony ólomtartalmú üzemanyag készleten, előrelátó vagyok, felkészülök az esetleges támadásokra. Elég fiatal vagyok, elég öreg vagyok. Szinte mindennél jobban szerettem pisztrángra horgászni.

Nevem: Hig. Csak így. Hig. Ha két név kell, akkor Big Hig.

Ha éjjel álmomból sírva ébredek, nem mondom, hogy ez valaha megtörtént, de ha megtörténne, az azért lenne, mert eltűntek a pisztrángok. Egy sem maradt. A pataki pisztráng, a szívárványos pisztráng, a sebes pisztráng, az orgyilkos pisztráng, az arany pisztráng. Mind eltűnt.

Nincs már tigris, babuin majom, vadászleopárd. Nincs cinege, fregattmadár, (szürke) pelikán, (szürke) bálna, galléros gerle. Szomorú. De. Nem sírtam, amíg az utolsó pisztráng fel nem úszott a folyón, talán hűvösebb vizet keresve.

Melissa, a feleségem régi hippi volt. Azért nem olyan régi. Jól nézett ki. Ebben a történetben ő lehetett volna Éva, de én nem vagyok Ádám. Én inkább olyan vagyok, mint Káin. Nekik nem volt testvérük. De nekem igen.

Olvastad a Bibliát? Úgy értem, leültél valaha, hogy rendesen végigolvasd, mintha könyv lenne? Nézz bele Jeremiás siralmaiba! Ott vagyunk, nagyon is olyan időket élünk. Elég siralmasakat. Nagyon is kiöntjük, mint vizet, a mi lelkünket.*

Azt mondják, a végén előbb melegebb lesz, aztán hidegebb. Sokkal hidegebb. Még várakozó időszak van. Ez az öreg föld meglepetéseket okoz; egyik nagy meglepetés jön a másik után, azóta, hogy elvált a Holdtól, aki körbe-körbe járja, mint lelőtt ludat a párja.

Ludak sincsenek már. Csak nagyon kevés. Tavaly októberben egyszer alkonyat után hallottam a megszokott gágogást; öten voltak a hegygerincen túli véráztatta kékségen. Összesen öt. Áprilisban már egy sem lesz.

Kézzel pumpálom a 100-as, alacsony ólomtartalmú üzemanyagot a reptéri tartályból, és itt van az üzemanyag-szállító tartálykocsim is. Több üzemanyagom van, mint amennyit a Bestia az én életemben elégetni képes, ha csak a környékben repkedek, és ezt tervezem, ezt kell tennem. Kis gép, egy 1956-os Cessna 182, igazi szépség. Krémszínű és kék a test festése. Azt hiszem, én halok meg előbb; még mielőtt a Bestia hajtóműve utolsót pöffen. Megvenném a farmot. Nyolcvan hektár áradmányos föld, széna és kukorica egy olyan vidéken, ahol még hűvös folyó ered a patakokkal és völgyekkel szabdalt lila helyekből.

De előbb repülök. Menettértilti viszonylat. Oda-vissza.

* Jeremiás siralmi 2:19.

Van egy szomszédom. Egy. Csak mi vagyunk a kis vidéki reptéren, a hegyektől néhány mérföldnyire. Gyakorlatilag gyakorlótér, ahol épült néhány ház olyanoknak, akik nem tudtak a kisgépeik nélkül aludni, ahogy a golfozók is golfpályák mellett laknak. A szomszéd rozoga teherjárgányának forgalmijában a Bangley név szerepel. A kocsi már üzemképtelen. Bruce Bangley. Így hívják az embert. A kesztyűtartóból bányásztam elő a forgalmit, mert guminyomás-mérőt kerestem, amit a Bestiánál akartam használni. A cím: Wheat Ridge. De nem hívom se Bangley-nek, se Bruce-nak. Mi értelme lenne? Hiszen csak ketten vagyunk. Legalább nyolcmérföldes körben csak ketten. Nyolc mérföld nyílt préri, egészen a hegyek lábáig, az első borókaerdőig. Szóval egyszerűen átkiáltok neki. Nem kell a nevét mondanom, tudja, hogy csak neki szólhatok. A boróka fölött tölgyes sarjerdő van, afölött ledöntött fekete fák. Illetve barnák. Mint eltaposott, kiszáradt bogarak. Sok fa holtában is áll, inog, mint ezeryi csontváz, sóhajtozik, mint ezer kísértet, de nem mind. Vannak zöldellő erdők is, és én ezeket szeretem a legjobban. Ezeket keresem a síkságon. Hajrá, hajrá, nőj erdő! Ez a csatakiáltásunk. Kiordítom az ablakon, ha felettük repülök el. A zöld terület évről évre nő. Az élet elég szívós, ha adunk neki egy kis biztatást. Megesküdnék, hogy hallottak engem. Visszaintegetnek, mintha zöld tollas szárnyaik lennének, mozgatják előre-hátra oldaluk mentén az ágaikat. Kimonós nőkre emlékeztetnek. Apró lépések vagy semmi mozgás, a kar alig lendül.

Amikor csak tudok, felgyalogolok oda. A zöldebb erdőbe. Fura ezt mondani: nem mintha bármit is ki kéne húznom a naptáromban miatta, átcsoportosítani, ilyesmi. Lélegezni megyek oda. Veszélyes; olyan adrenalin-fröccs, ami nélkül azért meglennék. Láttam jávorantilop nyomokat. Nem olyan régieket. Lehet, hogy jávorantilop

még van. Bangley szerint ennek semmi esélye. Lehet, de mégis. Igaz, hogy soha egyet sem láttam. Őzeket igen. Magammal viszem a 308-ast, lelövök egy őzsutát és hazahúszom a kajában, aminek lefűrészeltém a tetejét, vagyis csúszka. Az én zöld csúszkám. Csak őzek maradtak és nyulak és patkányok. És fedélrozsok. Azt hiszem, ez elég.

Mielőtt felmegyek oda, kétszer elrepülök felette. Egyszer nappal, egyszer éjszaka, és távcsővel nézek lefelé. A távcsővel viszonylag jól be lehet látni a fák közé, ha nem túl sűrű az erdő. Az embereknek lüktető zöld árnyékuk van, ha alszanak is. Jobb, mintha nem nézném meg előre. Aztán teszek egy fordulót: délnek indulok, keletre fordulok, és észak felől jövök vissza. Harminc mérföld; gyalogosan legalább egy nap. Az egész nyílt terep, sík vidék, zsálya és fű és nyúlkoró meg a régi farmok. A barna földkörök olyanok, mintha mankónyomok vezetnének a prérre. Sövénykerítés és erdősávok; a fák fele derékban törött, ledöntötte őket a szél; néhány példány még zöldell elapadt vizek helyén, patakok mentén. Elmondom Bangley-nek, hogy mit láttam.

Két óra alatt teszem meg a nyolcmérföldes utat, az üres csúszkát magam mögött húzva, aztán fedezékbe vonulok. De tudok odabent mozogni. Bár az őzzel hosszú lesz az út. Teljesen nyílt vidéken. Bangley fedez félútról. Még megvannak az adóvevőink és még tudjuk tölteni őket. Japán gyártmány, jó márka. Bangley-nek van egy .408-as CheyTac orvlövész puskája, azzal felállt egy lőállásba. Optikai távolságmérős fegyver. Ilyen az én szerencsém. Fegyverbuzi. Igazi fegyverbuzi. Azt mondja, egy mérföldtől le tud szedni egy embert. Tényleg. Nem is egyszer láttam. Tavaly nyáron lelőtt egy lányt, aki a nyílt mezőn kergetett engem. Fialat lány volt, amolyan

madárijesztő. Hallottam a lövést, megálltam, letettem a csúszkát, visszamentem. A lány egy sziklán hevert, a dereka helyén lyuk, valósággal kettészelte a lövedék. Mellkasa fel-le mozgott, lihegett, feje oldalra csuklott, egyik fényes fekete szemével felnézett rám; nem félelem volt benne, csak kérdés; úgy égett benne, mintha azt mondaná, sok mindent látott, de ezt nem tudja elhinni. Így. Mint-ha azt kérdezné, mi a бүдös fenéért kellett ezt?

Én is ezt kérdeztem Bangley-től; hogy mi a бүдös fenéért kellett ezt csinálni.

Azért, mert utolért volna.

Na és? Fegyver volt nálam, neki meg csak egy kis kése. Mintha azzal akarta volna megvédeni magát tőlem. Talán csak élelmet akart.

Lehet. De az is lehet, hogy éjjel elvágta volna a torkodat.

Csak bámultam rá. Túl messzire ment gondolatban, elképzelt minket éjnek évadján, a lányt meg engem. Hogy együtt. Jézus! Az egyetlen szomszédom. Mit mondhatok Bangley-nek? Többször megmentette a bőrömet. Az a dolga, hogy megmentse a bőrömet. Nekem van repülőm, én vagyok a szem, neki puskája van, ő az izom. Tudja, hogy tudom, hogy tudja: ő nem tud repülőgépet vezetni, nekem meg nincs gusztusom az öléshez. Ha másképp volna, valamelyikünk már nem élne. Vagy egyikünk se.

Itt van nekem még Jasper is, Daisy kölyke, aki miatt a legkevésbé aggódom.

Szóval, amikor elégünk van a nyulakból és a tóból fogott naphal-
laktól, lövök egy őzet. Többnyire csak fel akarok oda menni. Olyan
érzés, mintha templomba mennék; szent és hűvös. A halott erdő
hajladozik és susog, a zöld erdőben sóhajok cikáznak. Az őzveckok
pézsmaillata. A patakok, amiknél mindig imádkozom, hogy piszt-
rángot lássak. Akár csak egyetlen fiatal példányt. Vagy egy nagy
túlélőt, aminek zöld árnyéka a kövek zöld árnyékai között időzik.

Nyolc mérföld nyílt terep a hegyek lábáig, az első fáig. Ez a mi
kerítésünk. A biztonsági zónánk. Ez az én dolgom.

Bangley így nyugati irányba tudja koncentrálni a tűzerejét. Így
mondja Bangley. Mert minden más irányban síkság van, harminc
mérföld, több mint egy napi járóföld, de nyugat felé, az első fáig
csak néhány óra. A családok tízmérföldnyire, délre élnek, de ők
nem számítanak. Így hívom őket. Vagy harminc mennonita; vala-
mi vérbetegségük van, ami az influenza után támadta meg őket.
Olyan, mint a pestis, csak lassan öl. Azt hiszem, az AIDS-hez ha-
sonlít, talán annál fertőzőbb. A gyerekek már így születtek; mind
betegek és gyengék, és minden évben meghalnak néhányan.

Szóval van a területünknek határa. Kerítés. De el is rejtőzhet va-
laki. A régi tanyaházakban. A csalitosban. Valamelyik csermely
mentén, a füzek között. Vannak nagyobb vízfolyások is, meredek
partú patakok. Egyszer azt kérdezte, honnan *tudom*. Honnan tu-
dom, hogy nincs senki a területünkön belül, azon a tágas, kihalt
vidéken, hogy nem les ránk, nem várja, az alkalmat, hogy megtá-
madhasson minket. De az a helyzet, hogy túl sokat látom. Nem
úgy ismerem, mint a tenyeremet, az túl egyszerű lenne, hanem
inkább úgy, mint egy könyvet, amit olyan sokszor olvastam és ol-

vastam újra, hogy már meg sem tudom számolni, hányszor, talán úgy, mint egyes öregek a Bibliát. Észrevenném. Egy mondat nincs a helyén. Furcsa betűköz van. Vagy két szóköz ott, ahol csak egynek kéne lennie. Ismerem.

Arra gondolok, hogy tudom: ha meghalok – illetve nem ha –, szóval egy ilyen úton fogok meghalni, amikor a hegyekhez megyek. Teli csúszkával jövök visszafelé a nyílt terepen. Nyílvessző fúródik a hátamba.

Bangley már régen adott nekem egy golyóálló mellényt a készletéből. Mindenféle hülye holmija van. Azt mondta, hogy ez a mellény minden kézifegyver lövedékét képes felfogni, a nyílvesszőt is megállítja, de ha puskával lőnek rám, az necces, ahhoz szerencse is kell. Elgondolkodtam ezen. A családokon kívül csak mi vagyunk túlélők legalább százmérföldes körzetben. Csak mi ketten. Szerencsésnek kéne tartanom magamat. Azért viselem a mellényt, mert meleg, de nyáron többnyire nem veszem fel. Amikor rajtam van, úgy érzem, mintha várnék valamit. Hogy állnék-e pályaudvari peronon és várnék-e vonatot, ha már hónapok óta nem járt arra szerelvény? Lehet. Néha ilyen érzésem van erről az egészeztől.

Kezdetben volt a Félelem. Akkor már nem annyira az influenza miatt, akkor már jártam, beszéltem. Beszélhetsz ép testről... meg ép lélekről is, aztán megtudod. Két teljes hétig tartott a láz, három napig 40 fokos testhőmérsékleten főtt az agyam. Agyvelőgyulladás vagy valami ilyesmi. Meleg helyzet volt. Egykor annyira magaménak érzett, egymással jól összeférő gondolataim összezavarodtak,

bizonytalan voltam, hangulatom nyomott; úgy éreztem magamat, mint azok a szerencsétlen norvég pónik érezhették magukat, amiket az a bizonyos orosz professzor áttelepített Szibéria sarkvidéki területeire; ezt olvastam valahol. A jégkorszakot próbálta rekonstruálni, amikor sok volt a fű, a növény és kevés az ember. Ha tudta volna, mi jön, más hobbit választott volna magának. A pónik fele elpusztult; szerintem a skandináv erdők iránti honvágyból, a többi a kutatóállomás környékén lógott, gabonával etették őket és így is elpusztultak. Néha ilyen gondolataim vannak. Ha feszült vagyok. Amikor valami aggaszt és nem hagy nyugodni. Egész jó gondolataim szoktak lenni, úgy értem, rendesen tudok gondolkodni, de sokszor olyan sehova sem illőnek, szomorúnak érzem a gondolataimat és azon tűnődöm, hogy talán tízezer mérföldre járnak innen, egy olyan helyen, ahol millió négyzetmérföldnyi lucfenyőerdő van, Norvégiában. Néha nem bízom saját gondolataimban, attól félek, hogy egyszer legyűr a pánik és menekülre fogom. Talán nem az agyammal van baj, talán ez a normális itt, ahol vagyunk.

Nem akarok zavarodott lenni vagy ilyesmi: kilenc éve. Kilenc év telt el azóta, hogy az influenza szinte mindenkit megölt, aztán a vérbetegség a megmaradtak között aratott. Az életben maradtak többsége nem jó ember, ezért élünk itt a síkságon, ezért járőrözök nap, mint nap.

A támadásaik miatt felvettem azt a szokást, hogy a földön alszom. Úgy tűnt, a túlélők kiszúrták maguknak ezt a helyet a térképen. Patak mellett van, kipipál. Tehát víz is van, kipipál. Biztosan van üzemanyag is, kipipál. Mivel repülőtér volt; kipipál. Aki egy kicsit is olvasott, szóval nem sík buta, tudhatja azt is, hogy ez így a

fenntartható áramellátás modellje; kipipál. Minden előre gyártott elemekből összerakott ház és a repteret üzemeltető cég nagyrészt szélenergiát használt. Kipipál. Ha a reptériek tudták volna, mi jön, nem úgy csináltak volna mindent, hogy ilyen bonyolult legyen.

A betolakodók többnyire éjszaka érkeztek. Egyesével vagy csoportosan, fegyverrel, vadászpuskával, késekkel felszerelve jöttek a maradékra, ahogy molylepke a lángba.

A házban, ahol nem alszom, négy hatvan wattos panelem van, szóval nem probléma, hogy egy LED lámpa egész éjjel világít.

Nem voltam a házban. Takarók alatt aludtam a szabad ég alatt, a földsánc mögött, úgy százméternyire. A repülőtér régi, teljesen nyitott. Jasper halkán morgott. Ausztrál juhász, nagyon jó a szaglása. Felébredek. Rácsipogok Bangley-re rádión. Azt hiszem, neki ez amolyan sport volt. Ő így eresztette ki a gőzt, ahogy én a hegyekbe járással.

Magas földsánc volt, eredetileg csak egy nagy földhányás, de mi megmagasítottuk. Elég magas lett ahhoz, hogy el tudunk járni mögötte. Bangley felbotorkál hozzám, lekuporodik közvetlenül mellém a tetőnél, távcsővel figyel; érzem ziháló leheletét. Neki is van távcsöve; ami azt illeti, négy van neki, az egyiket adta nekem. Azt mondta, ahogy mi használjuk őket, a diódák tíz évet, akár húszat is kibírnak. És akkor mi történik? Tavaly ünnepeltem a negyvenedik születésnapomat. Jasper kapott egy májat (őzmáj), én megettem egy őszibarack-konzervet. Meghívtam Melissát is, és jött, ahogy szokott: suttogás, borzongás.

Tíz év múlva az adalék előregszik, az üzemanyag nem lesz elég friss. Tíz év múlva nekem már vége lesz ennek az egésznek. Talán.

Az időnek nagyjából felében, ha világít a hold vagy csillagfény van és hó, Bangley-nek nincs szüksége távcsőre, csak a piros pontra; a piros pontot egyszerűen a mozgó alakokra irányozza, és a mozdulatlanokra, a guggolókra, a sugdolózókra, az ütött-kopott szemetes konténer melletti árnyékokra, és egy torzóra teszi a piros pontot. Bumm. Nem siet, rászánja az időt, megtervezi a sorrendet. Bumm, bumm, bumm. Nem sokkal előtte légzése nehezkesebb, reszelősebb lesz. Mintha megbaszni készülne valakit; szerintem azt csinálja.

A legnagyobb csoport hét főből állt. Hallottam, hogy Bangley lehasalt mellém, halkán számolt. A bűdös francba, mormolta, aztán úgy vihogott, mint ahogy akkor szokott, ha valaminek nagyon nem örül. Úgy értem a szokásosnál sokkal határozottabban nem örül.

Hig, súgta, ebben neked is segítened kell.

Van egy AR-15-ös félautomata fegyverem, elég jól tudok bánni vele; adott hozzá egy éjjellátót. Én csak...

Megtettem.

Hárman éltek túl az első sorozatot aztán megvolt az első rendes tűzpárbajunk. De nekik nem voltak éjjellátóik, és nem ismerték a terepet, ezért nem tartott sokáig.

Így kezdődött a kint alvás. Nem akartam csapdába kerülni a házban. Mint a kincshalmon alvó sárkány. Én nem. Én inkább távolabb húzódom.

A második nyár után fokozatosan apadt a hivatlan látogatók száma; mintha elzárnánk egy csapot, csöpp, csöpp. Évszakonként egy ember jött talán, aztán egy se. Majdnem egy évig senki, aztán egy csapat desperado. Négyen voltak. Ők majdnem kicsináltak minket. Akkor kezdtem rendszeresen járőröző repüléseket tenni a vidék fölött.

Már nem kell a földön aludnom. Megvan már a rendszerünk, bevált, megbízunk benne. A Félelem olyan, mint valami rosszulét emléke. Az ember nem emlékszik, mennyire rossz volt, arra sem, hogy inkább meg akart halni, csak ne kelljen úgy élnie. De én mégis. Mégis a földön alszom. Télen olyan vastag takaróréteg alatt, hogy tíz kiló is lehet a súlya. Szeretem. Nem vagyok bezárva. Még mindig a földhányás mögött alszom, még mindig égve hagyom azt a lámpát a verandán, Jasper most is a lábamnál alszik összegömbölyödve, még mindig nyöszörög álmában, még remeg, de szerintem már alig hall és őrzőállatként már teljesen hasznavetetlen, amit soha nem fogunk Bangley-vel tudatni. Az a helyzet, hogy Bangley olyan, amilyen. Minden felkapja a vizet. Lehet, hogy sajnálná tőle a húst, vagy ilyesmi. Ki tudja? Ő mindent csak aszerint értékeli, hogy van-e valami haszna.

Egyszer volt egy könyvem a csillagokról. Nincs már meg. A memóriám működik, de nem jegyeztem meg a csillagképeket. Szóval kitaláltam párat. Medve és Kecske például, ezeket láttam az égen, de talán nem éppen azokat, amik hivatalosan azok. Elneveztem pár konstellációt a valaha élt állatokról, amiket ismertem. És Melissáról is; ott

áll egész alakban, mintha mosolyogna, és fölém magasodik és lenéz rám téli éjszakákon. Szóval lenéz rám és a szemöldökömön megül a dér és deres lesz a szakállam is. Egyet a kis Angyalról neveztem el.

Melissa meg én Denverben éltünk, tóparton. Csak hét percre a belvárostól, a nagy könyvesbolttól, az éttermektől, a moziktól. Nagyon szerettünk ott lakni. Láttuk a fület, a vizet, a hegyeket a kis ház nagy ablakából. A vadludakat. Volt egy helyi vadlúdcsapat és voltak kanadai ludak is, amik ősszel és tavasszal jöttek nagy ék alakú sorban, keveredtek a helyiekkel, talán párosodtak is, aztán tovább mentek. Rekedtes gágogással reppentek fel újra. Meg tudtam állapítani, melyikek az átutazók és melyikek a helyi vadlibák. Legalábbis úgy gondoltam.

Októberben és novemberben a vacsora előtti esti sétánkon egymásnak mutogattuk őket, hogy melyik állandó lakos és melyik vándorló. Szerintem Melissa sosem találta el. Ezt meg is mondtam neki, és nagyon dühös lett. Olyan okos volt, de nem ismerte a libákat úgy, mint én. Sosem gondoltam magamat nagyon okosnak, de mindig a zsigereimben éreztem a dolgokat.

Amikor megkaptuk a kölyök Jaspert, megnyugtattak: a kutya a vadlibákat kergeti, de a helyieket nem. Legalábbis ez volt az én elméletem.

Nem született gyerekünk. Melissának nem lehetett. Elmentünk orvoshoz. Megpróbált kezeléseket eladni nekünk, amikből inkább nem kértünk. Jól elvöltünk egymással. Aztán megtörtént, mint va-

lami csoda. Csak úgy. Teherbe esett. Megszoktuk a másállapottalanságot, és nem igazán tudtam, hogy képes lennék-e valaha nála jobban szeretni bárkit is. Néztem, ahogy aludt, és arra gondoltam: mindennél jobban szeretlek, Melissa.

Akkoriban néha, ha elmentem Jasperrel horgászni, fel a Sulphur folyóhoz, elértem azt az állapotot, ahonnan nincs tovább. Úgy éreztem, hogy a szívem menten kifakad. A kifakadás persze más, mint a megszakadás. Úgy éreztem, csordultig telt szépséggel, egy csepp sem fér már belé. De nem csak azzal, nem csak szépséggel. Volt valami olyan érzés is benne, hogy beleillem a világba. A sima kövek alkotta kanyarulatba, az összehajló sziklák közé. A lucfenyők illatába. A tó fekete vizében köröket leíró kis pisztránghoz. És nem kell semmiért hálát adnom. Csak lenni. Csak horgászni. Csak felgyalogolni a patak mentén, rám sötétedik, fázom, minden egy. Ez mind valahogy én vagyok.

Melissa is része ugyanennek a körnek. De más, mert mindenkinek más lélek jutott. Mintha kehellyé formált két tenyeremben tudnám tartani, mintha óvatosan, nagyon óvatosan a tenyeremen hordoznám; erre a földre képtelen vagyok így vigyázni, de rá igen, és talán egész végig Melissa volt, aki megtartott engem.

A St. Vincent kórház a tó másik oldalán volt. Ott landoltak a narancsszínű helikopterek. A végén azt fontolgattuk, hogy nyugatra repülünk, de túl késő volt, és ott volt a kórház és elmentünk a kórházba. Az egyik épületbe, amit elfoglaltak. A holtaknak. Hullákkal rakták tele.

